

Hudební skladatel Milan Kymlička se narodil 15. května 1936 v Lounech. V rodině se třemi syny – Bohuslavem, Milanem a Miroslavem – to byl právě Milan, komu byla hudba dána do vínku. Lásce k ní se naučil od svého otce, který byl houslistou ve vlastním orchestru. Prvním hudebním nástrojem, na který se jako malý chlapec naučil hrát, byl akordeon. Také ale zpíval, hrál na housle, klarinet a flétnu a později začal soukromě studovat klavír u skladatele a klavírního pedagoga Aloise Sarauera.

Hudební vzdělání získal Milan Kymlička studiem skladby ve třídě hudebního skladatele a pedagoga Emila Hlobila na Pražské konzervatoři (1952–1957) a následným studiem na Akademii múzických umění v Praze (absolvoval 1958). V tomto období byl jako jediný student v Československu vybrán, aby studoval skladbu u Bohuslava Martinů, který tou dobou vyučoval v Římě. Nakonec ale nedostal povolení k cestě a na studium neodjel.

Během studia hudby si Kymlička přivydělával hrou na klavír v baru. Tam se také v roce 1958 seznámil se svou budoucí manželkou Marií.

Ačkoliv je Milan Kymlička vnímán jako autor soudobé hudby, už během studia konzervatoře komponoval také komorní skladby barokního či romantického charakteru, a to pro housle, violoncello, klavír, smyčcové kvartety a další nástroje. Do širšího povědomí veřejnosti se dostal svou písňovou tvorbou a spoluprací s hvězdami československé populární hudby. Jeho písně měli ve svých repertoárech například Hana Zagorová, Josef Laufer, Petr Novák nebo Milan Drobný, který s Kymličkovou písní *Až jednou* vyhrál v roce 1968 hudební soutěž Děčínská kotva. Kromě populární hudby se Kymlička věnoval také skládání hudby k animovaným filmům, zejména výtvarníků a animátorů Václava Bedřicha nebo Zdeňka Milera, autora seriálu *O krtkovi*. Málakdo ví, že hudba k dílu *Krtek a raketa* je z pera Milana Kymličky.

Slibně se vyvíjející kariéru hudebního skladatele a aranžéra ovlivnila situace kolem srpna 1968, kdy se Milan Kymlička rozhodl i s rodinou – manželkou Marií a dvouměsíční dcerou Nad'ou – emigrovat do Kanady. Jak sám uváděl, k tomuto rozhodnutí ho vedly důvody spíše osobní než politické a touha vyzkoušet pracovní možnosti s jinými lidmi a v jiném prostředí. Zároveň si uvědomoval, že později by vzhledem k politické situaci už vycestovat nešlo. Rodina se usadila v Torontu, kde se jich ujal Kymličkův starší bratr Bohuslav, který z Československa odešel už v roce 1948. Začátky v Kanadě nebyly jednoduché. Milan Kymlička tu byl v hudebním odvětví neznámý a z počátku se musel živit manuální prací, mimo jiné úklidem v nemocniční kuchyni. Až později začal opět hrát na klavír v barech a postupně se vracet ke svému oboru. První skladatelská příležitost za

Atlantikem přišla v roce 1970. Pro firmu vyrábějící hračky napsal hudbu k dětské show *Upsy Downsy Town*, která se setkala s velkým úspěchem a přijetím. Začaly přicházet další nabídky a Kymlička si coby skladatel a aranžér začal budovat místo na kanadské hudební scéně.

Brzy následovala dlouholetá a plodná spolupráce s kanadskou rozhlasovou společností CBC – Canadian Broadcasting Corporation. Vniklo množství originální hudby k rozhlasovým hrám a zrodilo se velké celoživotní přátelství mezi Milanem Kymličkou a Billem Howellem, výkonným producentem společnosti.

Kymlička brzy získal renomé schopného studiového aranžéra, dirigenta a úspěšně spolupracoval se známými kanadskými zpěváky (Billem Amesburym, Peterem Foldym, Suzanne Stevensonovou, Anne Murrayovou a dalšími).

Kymličkův cit pro hudbu a její propojení s obrazem umocňuje filmové scény a napětí a dává vzniknout úspěšným soundtrackům k filmům, jako tomu bylo např. u filmů *The Reincarnate* (1970), *Peer Gynt* nebo *Wedding in White* (1972).

Milan Kymlička komponoval ale také hudbu k divadelním představením a jeho komerční práce zahrnovala i hudbu pro reklamu a televizní seriály, jako např. pro *The King Chronicles* (1985) nebo *Alfred Hitchcock uvádí* (1988–1989). Filmová hudba nicméně tvoří podstatnou část Kymličkova celoživotního díla. Mezi nejúspěšnější patří film *Metusalem* (1993), který byl v roce 1994 nominován v prestižní kanadské soutěži Genie Award na cenu za nejlepší hudební doprovod a dílo. Tato nominace sice zůstala neproměněna, ale hned za další film – *Margaret's Museum* (1995) – toto významné ocenění Milan Kymlička v roce 1996 získal.

Nejúspěšnějším televizním seriálovým počinem, pro který Milan Kymlička zkomponoval hudbu, je animovaný seriál *Babar* (1989–2000), který byl s úspěchem uveden nejen v Kanadě, ale i u nás.

Milan Kymlička rád komponoval a předkládal vlastní orchestrální skladby. V premiéře a v interpretaci torontské filharmonie uvedl skladbu *The Orchestra* (1987). K jeho předchozím orchestrálním dílům patří *In the Evening* (1971), *Clockwork Orange* (1971), *Music by Milan* (1972), *Collage* (1974) nebo *Sheherezade – A Journey*.

Po roce 1989 se Kymlička vrací do domovského hudebního a filmového prostředí a ve studiu FISYO (později Smecky Music Studio) natáčí hudbu k filmu *The Amityville Course*.

Hlavním důvodem Kymličkova návratu do Čech byla láska k vlasti a touha natáčet hudbu právě tady. Milan Kymlička všechnu další hudbu k seriálům a filmům jezdí nahrávat výhradně do Prahy – ať už to bylo ve studiu Ve Smečkách, na Kavčích Horách v České televizi, v Rudolfinu, ve Státní opeře nebo jinde.

Kymličkův nevšední talent pro vyjádření pocitů v propojení s filmovým obrazem se projevil ve filmu *Návrat ztraceného ráje* (režiroval Vojtěch Jasný) – prvním filmu, na kterém v Čechách po

návratu z Kanady spolupracoval. Televizní seriál *O ztracené lásce* (2001) vznikl na motivy knížky herečky a spisovatelky Evy Hudečkové a pohádkovou atmosféru příběhu dokreslila hudba Milana Kymličky. V roce 2003 zkomponoval Kymlička hudbu k filmu Viktora Polesného *Malovaný děti*. Ve stejném roce vznikla detektivní parodie v režii Václava Marhoul, *Mazaný Filip*. Za Kymličkovu hudbu byl film nominován na prestižní ocenění Český lev v kategorii nejlepší filmová hudba. Poslední hudebně-filmovou spoluprací Milana Kymličky byl koprodukční albánsko-česko-řecký film *Smutek paní Šnajderové* (2006).

Mezi lety 1991 a 2008 se Praha (a zejména nahrávací studio Smecky Music Studio) znovu stala Kymličkovým druhým domovem. V 90. letech svými zkušenostmi z nahrávacích studií v Kanadě a USA, vytrvalostí, správným přístupem a zejména velkou a nic neodpouštějící profesionalitou pomohl k transformaci výroby a produkce studiové hudby a nahrávek u nás. Tento jeho přístup mu postupem času získal množství skvělých kolegů a přátel nejen v hudební branži. Mezi jeho kolegy a přátele patřili například Juraj Ďurovič, mistr zvuku v ČT, pozdější hudební režisér FISYO a ředitel divize Hudebního studia Smečky společnosti Barrandov, nebo dirigenti Leoš Svárovský a Varhan Orchestrovič Bauer.

Jeho asi největším přítelem se stal Josef Pokluda, člen orchestru FISYO, později kontraktor Smecky Music Studio a manažer orchestru Filharmonici města Prahy, kterého s Milanem Kymličkou pojilo pouto skoro až bratrské.

„Milan hudbou žil, znamenala pro něj vše a byla to jeho veliká láska. Pořád měl před očima obrázky z filmů a pořád přemýšlel, co by se k nim hodilo napsat. Pořád se vzdělával, poslouchal hudbu, chodil na koncerty a snažil se to pochopit. Milan byl výjimečný v mnoha ohledech. Nejen svou osobností a svým chováním, ale především muzikalitou a vlastně celým způsobem psaní. Milan dokázal napsat hudbu tak, že byla součástí obrazu – v tom byl nejlepší.“ Tolik slova Kymličkova nejbližšího přítele, Josefa Pokludy.

Spoustu let strávil Kymlička „pendlováním“ mezi Prahou a Kanadou. Když velmi vážně onemocněl rakovinou tlustého střeva, do poslední chvíle se léčil v Praze. Bohužel nemoc byla rychlá a agresivní. Na posledních čtrnáct dnů odjel Kymlička opět do Kanady za svojí rodinou.

Jakkoliv při něm v pracovních příležitostech štěstí stálo – a byl si toho velmi pokorně vědom a často to v rozhovorech opakoval – zákeřná nemoc neměla slitování a Milan Kymlička krátce nato zemřel.

Plodný hudební skladatel filmové hudby ceněný nejen u nás, ale především v zahraničí, za sebou zanechal neskutečné množství krásné hudby a právem mu náleží ocenění Harold Moon udělované osobnostem, které se zasloužily o mezinárodní věhlas kanadské hudby.

(Zpracovala: Bc. Šárka Baťková)

Použitá literatura:

BRYNDOVÁ, Jana. Kdy štěstí chodí častěji. *Xantypa*. 1999, **5**(5), 92 – 93. ISSN 1211-7587.

HEJČOVÁ, Helena. Muzikantský světoběžník Milan Kymlička. *Kinorevue*. 1997, **7**(2), 59. ISSN 1211-3832. Dostupné též z: <http://krameriusndk.nkp.cz/search/handle/uuid:9a28e9ae-128f-4177-a386-1b7d7ac79118>

POKLUDOVÁ, Gabriela. *Život a dílo českého skladatele Milana Kymličky*. 2013. Bakalářská práce. Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, Katedra hudební výchovy. Vedoucí práce Saláková, Magdalena. Dostupné též z: <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/59711>

RÖSSLER, Ivan. Děčínská kotva 68. *Průboj*. 1968, **20**(179), 5.

Personální bibliografie:

https://www.svkul.cz/wp-content/uploads/2023/06/Kymlicka_bibl.pdf